

Fővárosi Ítéltábla
5.Pf.20.420/2016/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Stajz Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Stajz Annamária ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - ... ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (1055 Budapest, Markó u. 16.) I. rendű és ... jogtanácsos által képviselt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság (3527 Miskolc, Zsolcai kapu 32.) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. január 14. napján meghozott 71.P.21.083/2015/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül II. rendű alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésére, 349. §-ára alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették jóhírnévhez fűződő jogát azáltal, hogy a II. rendű alperes 2013. január 30. napján jogellenesen a Btk. 276. §-ába ütköző és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségének elkövetésével vádolta meg, az I. rendű alperes pedig a gyanúsítás, valamint a nyomozás megszüntetése ellen bejelentett panaszát jogellenesen elutasította. Kérte továbbá a felperes az alperesek bocsánatkérésre kötelezését azzal a tartalommal, hogy „Tisztelt felperes neve Úrhölgy! Én, mint I. r./II. r. alperes vezetője ezúton szíves elnézését kérem, mivel a Sz-i Rendőrkapitányság alaptalanul vádolta Önt bűncselekmény elkövetésével a 05090/1355/2012. bü. számú eljárásban. Az I. r./II. r. alperes szervezet vezetőjeként a jövőben minden tőlem telhetőt megteszek az ilyen és ehhez hasonló sajnálatos törvénysértő helyzetek elkerülése végett. Aláírás”. Keresetet terjesztett elő a felperes az iránt is, hogy az alperesek fizessenek meg egyetemlegesen 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést.

A felperes előadta: a 2013. január 30-i rendőrségi kihallgatásakor meggyanúsították, hogy a **K. G. T. Kft.** üzletrész tulajdonosaként a 31023/Ü/423/2012/3. számú közokiratban valótlanul a cég per-, teher- és igénymentességére tett nyilatkozatot. A gyanú röviden arról szólt, hogy mint a Kft. tulajdonosa valótlanul állította üzletrészének per-, teher- és igénymentességét. A cégtörténetből ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy üzletrészét sem per, sem pedig teher nem terhelte. A gyanúsítás során a nyomozóhatóság tagja a jogszerűtlen rabosítása eltűrésére kényszerítette. A rabosítás megalázó procedúrája után az ujjá hegyétől a könyökéig ujjlenyomat festékes volt. A rendőrségen megfelelő tisztálkodó szereket nem biztosítottak, így az ártatlanság vélelmének

semmbevételével kellett a rendőrség épületéből eltávoznia. A gyanúsítás elleni panaszát az I. rendű alperes elutasította. A kihallgatást követően egy egész évig kellett tűnie az I. rendű alperes közvetlen felügyelete alatt működő ügyészségi szervek nyomozási határidőt meghosszabbító határozatainak kézbesítését. E határozatok kézbesítése azért is volt megterhelő, mert korábbi lakhelye egy kis település, ahol egyfajta személyes kapcsolat van a postás és a lakók között. Az általában kéthavi rendszerességgel érkező leveleket éppen férjének gyermekkori osztálytársától kellett átvennie. A második kézbesítés után egyértelművé vált, hogy nem egy gyorsajtásról van szó. Ezen túlmenően férjét a nyomozóhatóság többször zaklatta azzal, hogy bocsássa rendelkezésre a közjegyzői okiratot, különben házkutatást tartanak az otthonában. A nyomozás irataiból megállapítható, hogy a közjegyzői okirat már a nyomozás elején a hatóság rendelkezésére állt. A nyomozást végül csak a gyanúsítást követő egy év elteltével szüntették meg. A rendőrkapitányság megszüntető határozata azonban továbbra is valótlanságokat tartalmazott, és a megszüntetés a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján történt. Sérrelmezte, hogy ennyi idő és megpróbáltatás után sem tisztázódott a neve, ezért az ügyészségtől kérte a nyomozás megszüntetésének jogcímét a Be. 190. § (1) bekezdés a) pontjára megváltoztatni. Az ügyészség a panaszát elutasította.

A felperes álláspontja szerint minden alapot nélkülözve gyanúsították meg bűncselekmény elkövetésével, ezáltal a rendőrkapitányság megsértette a Be. 179. § (1) bekezdésében foglaltakat. A Be. 28. § (4) bekezdésére és a 2011. évi CLXIII. törvény 2. §-ára tekintettel az ügyészség elmulasztotta a nyomozás feletti felügyeleti kötelezettségét. A jog hiányos ismeretéből eredő jogalkalmazási tévedést, ezáltal a nyomozóhatóság kárfelelősségét nem menti a felügyeletet ellátó ügyészség gyanúsítottai panaszt elutasító döntése sem. A nyomozóhatóság és az ügyészség felróható magatartása abban áll, hogy iratellenesen, a bizonyítottság teljes hiányában gyanúsították meg, és miután vélhetőleg felismerték hibájukat, még hónapokon keresztül tartották kétségek között, jóllehet a nyomozóhatóság rendelkezésére álló adatokból éppen az ártatlansága, nem pedig bűnösségének megalapozott gyanúja állapítható meg. A büntetőeljárás megindítása és lefolytatása súlyos beavatkozás a személy életébe, hátrányosan befolyásolja társadalmi megítélését, a róla kialakított véleményt. Az eljárás ténye jelentős lelki terhet ró az érintettre függetlenül attól, hogy az környezete vagy a szélesebb nyilvánosság előtt mennyire válik ismertté. Az életében bekövetkezett változásokra tekintettel a nem vagyoni károsodás megtörténte nem lehet vita tárgya. Az alaptalan büntetőeljárás önmagában sért személyiségi jogot. A gyanúsítás időpontjában éppen betöltötte a 46. életévét. Aktív szereplője és résztvevője volt a helyi női tornaklubnak. Családi élete példaértékű volt, a gyerekeit szeretetben nevelte, az általános iskolai szülői munkaközösségtől kitüntetést is kapott hosszú éveken át tartó közösségi munkájáért. Büntetlen előéletű, férje két cikluson keresztül volt képviselő a helyi önkormányzatnál. A nyomozás következtében férjével megromlott a viszonya, depressziós lett, a közéleti rendezvények látogatásától elzárkózott. A helyi közösség tagjait a mai napig kerüli, mindennapos bevásárlásait is inkább a szomszédos településen végzi.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint nem bírálhatók el a felperesi igények egyetemlegesen. A kereset alapját képező büntetőügyben a nyomozóhatóság önálló nyomozást végzett, amely nem állt fokozott ügyészi felügyelet alatt. A Be. 36. § (2) bekezdése alapján a nyomozás, illetőleg az egyes eljárási cselekmények törvényességét az ügyész akkor és abban a körben ellenőrizte, amikor és amire nézve a nyomozó szerv vezetője vagy a büntetőeljárás más résztvevője az intézkedését kezdeményezte. A két szerv felelőssége külön vizsgálható, függetlenül attól, hogy eljárási cselekményeik időben egymást követően, ezáltal nagyrészt egymásra épülve következnek. A perbeli esetben az ügyészség nem követett el jogsértő magatartást. A jogszabályok betartásával, az adott helyzetben elvárható magatartás tanúsításával, mérlegelési jogkörben élve hozta meg a felperes panaszait elbíráló határozatait. A gyanúsítottkénti felelősségre vonást a feljelentés és további okirati bizonyítékok támasztották alá. A felperes zálogul

lekötött üzletrésze permentességére tett nyilatkozata értékelésénél nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy a társaság a saját vagyonával felelt a tartozásáért, amelynek része a tagok törzsbetétje is. A társasággal szembeni követelés teljesítése iránt ekkor még alperesi fellebbezés folytán másodfokon polgári per volt folyamatban. A felperes nem elsősorban a hitelező által ismerteken túl a társaság vagyonának, illetve a felajánlott ingatlanoknak a per-, teher- és igénymentességét szavatoló jognyilatkozatok valóságáért felelt, mert e jognyilatkozatokat a szerződéskötéskor a társaság képviselőjében, illetve magánszemélyként zálogkötelezettséget vállaló házastársa tette, hanem a saját üzletrész tulajdona per-, teher- és igénymentességét szavatoló jognyilatkozatáért. Mindezekre figyelemmel a felperes jognyilatkozata tekintetében a gyanúsításkor rendelkezésre álló bizonyítékok a magánokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetésének alapos gyanújához elegendőek voltak, azonban a nyomozás továbbfolytatása során beszerzett adatok a vádemeléshez szükséges bizonyosságot már nem támasztották alá és az eljárás folytatásától sem volt eredmény várható, ezért a nyomozást meg kellett szüntetni. Az I. rendű alperes a nyomozás felügyeleti tevékenysége, a panaszok elbírálása során törvényesen és megalapozottan járt el, így magatartása személyhez fűződő jogot nem sért. A nem vagyoni kártérítésként követelt összeg pedig kirívóan eltúlzott.

A II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint nem követett el jogsértő magatartást. A vele szemben támasztható általános elvárhatóság nem a nyomozást megszüntető határozatból kiindulva, abból visszakövetkeztetve, hanem a konkrét döntések meghozatalakor rendelkezésére állt információk alapján ítélandó meg. A közjegyzői okiratban foglaltak szerint a zálogkötelezett **K. G. T. Kft.** nevében nyilatkozatot tevők a vagyont terhelő keretbiztosítéki zálogjogot alapító szerződésben azt nyilatkozták, hogy szavatolják a cég vagyonának per-, teher- és igénymentességét a hitelező által ismert terheken túl. E nyilatkozat azonban a beszerzett adatok szerint a nyilatkozattétel időpontjában nem fedte a valóságot, mivel a társasággal szemben folyamatban volt polgári peres eljárás során meghozott jogerős végzés csupán az illetékfeljegyzési jog kedvezmény megállapításában és a jogorvoslati illeték lerovására felhívó rendelkezés mellőzésében változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét. Nem érintette az elsőfokú ítélet azon részét, melyben a társaságot 6.500.000 forint és kamatai megfizetésére kötelezte a bíróság. Az ügyvezetők, a felperes és házastársa ezt a körülményt a közjegyzői okiratba foglaláskor elhallgatta, ezáltal valótlan adat került a közhiteles nyilvántartásba, közreműködtek valótlan tartalmú közokirat létrehozásában. A hitelszerződést és a hitelbiztosítékait magában foglaló közjegyzői okirat magánokirat, mely valótlan tartalmú magánokiratnak a felhasználása, azaz a hitelügymenetbe történő bekerülése magánokirat-hamisítást valósít meg. A beszerzett bírósági iratok alapján nem volt megállapítható, hogy a közjegyzői okirat aláírásakor terhelte e jelzálogjog a társaságot, illetve személy szerint a felperest és házastársát, így a magánokirat-hamisítás bűncselekmény gyanúja nem állapítható meg. Tekintettel arra, hogy a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem volt eredmény várható, ezért a nyomozás megszüntetéséről a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján kellett határozni. A felperes szubjektív megítélése, miszerint őt indokolatlanul gyanúsították meg és ezzel a jóhírneve sérült, nem támasztja alá a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítását még akkor sem, ha utóbb az ellene indult nyomozást megszüntették. A kereset jogsértés hiányában megalapozatlan, hiszen a nyomozó hatóság a jogszabályok betartásával, az adott helyzetben elvárható magatartás tanúsításával, mérlegelési jogkörben élve hozta meg a nyomozást megszüntető határozatát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a felperest az I. rendű alperes javára 40.000 forint, a II. rendű alperes javára 20.000 forint perköltség, míg az állam javára 180.000 forint kereseti illeték fizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint a felperes által előadott tényállásban olyan károkozó magatartás került megjelölésre, mely államigazgatási szervek közhatalmi szerepének ellátásával kapcsolatos, ezért a kárigény közigazgatási jogkörben okozott kárnak minősül, a megtérítésére irányuló keresetre a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése alkalmazandó. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesek eljárásukkal jóhírnevét megsértették. A büntetőeljárás iratai alapján megállapítható volt a feljelentés tartalma, mely szerint a Kft. a takarékszövetkezetet a hitelkérelem előterjesztésekor tévedésbe ejtette és tartotta azzal kapcsolatban, hogy az általa fedezetként felajánlott vagyontárgyak szabadon terhelhetőek és nincs olyan személy akinek igénye lenne, vagy lehetne azokra, illetőleg a Kft.-t a bíróság 6.500.000 forint és járulékai, továbbá perköltség fizetésére kötelezte. A társaság vagyoni helyzete megromlott, amelyről a takarékszövetkezetet tájékoztatnia kellett volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a nyomozás elrendelésekor rendelkezésre álló adatok alapján a nyomozás elrendelésének törvényi feltételei adottak voltak: a feljelentés rendelkezésre állt, annak elutasítására a Be. 174. § (1) bekezdése alapján nem volt lehetőség. A hitelszerződést és a hitel biztosítékait, továbbá a felperesnek a biztosítékkul szolgáló ingatlan per-, teher- és igénymentességére vonatkozó nyilatkozatát magában foglaló közjegyzői okirat magánokirat, amennyiben ez valótlan tartalmú, annak a takarékszövetkezettel való szerződéskötés során történő felhasználása a magánokirat-hamisítás vétsége bűncselekményét valósíthatja meg. Az alapos gyanú fennállásának megállapításához nem szükséges bizonyítás, elegendő annak valószínűsítése, hogy bűncselekmény történt. A II. alperes a nyomozás elrendelésekor a bizonyítékokat nem értékelte kirívóan súlyosan, tévesen, eljárása nem volt nyilvánvalóan és teljesen alaptalan, mivel feltételezhető volt, hogy a hitelszerződés megkötésekor a felperes mint a társaság 50%-os üzletrészenek tulajdonosa tudomással bírhatott a társasággal szembeni ítéleti kötelezésről, így megállapíthatónak tűnt az is, hogy a társág vagyona per-, teher- és igénymentessége vonatkozásában tett nyilatkozata valótlan tényállást tartalmaz. Az I. rendű alperes a jogorvoslat elbírálása során nem sértette meg a felperes jóhírnévhez való jogát, hiszen a feladat- és hatáskörében járt el, a felperes panaszait elutasító határozatában foglalt jogi álláspont okszerű, nem tartalmaz kirívóan súlyosan téves, nyilvánvalóan okszerűtlen jogértelmezést, és megfelel a büntetőeljárás jogi gyakorlatnak. A gyanúsítással szemben előterjesztett felperesi panasz elutasítására megalapozottan került sor. A nyomozás megszüntetéséről szóló határozat jogszabályi alapjait támadó felperesi panasz elutasítása ugyancsak jogszerű, mert amennyiben a nyomozás elrendelésének alapjául szolgáló tényállás bizonyítást nyer, úgy bűncselekmény elkövetése állapítható meg. Erre figyelemmel mivel a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem várható eredmény, a nyomozás megszüntetésére a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja és nem az a) pontja alapján volt lehetőség. Az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képvisellel felmerült költségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1) bekezdés a) pontja megfelelő alkalmazásával állapította meg.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint hibás és iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, mely szerint a nyomozás elrendelésének törvényi feltételei fennálltak. A feljelentés ugyanis nem a felperesről, hanem más személyről fogalmazott meg tényállításokat. A felperes ugyanakkor panaszaiban, illetve keresetében nem a nyomozás elrendelését, hanem az alapos gyanú hiányában történő gyanúsítást sérelmezte. Abból a tényből, hogy egy gazdasági társaság a másik ellen pénzkövetelés iránti keresetet indít nyilvánvalóan nem következik, hogy a keresettel támadott társaság vagyonát ne lehetne elidegeníteni vagy megterhelni. Nem következnek a felperes szerint az elsőfokú eljárás során rendelkezésre állt bizonyítékokból az elsőfokú ítélet 6. bekezdésében szereplő megállapítások sem,

mert nem a Kft. képviselőjeként annak vagyonára, hanem magánszemélyként a társasági üzletrésztartóhoz tartozó per-, teher- és igénymentességi nyilatkozatot a közjegyzői okiratban. A Kft. ellen pert indító társaság keresetében nem a Kft. valamely vagyontárgyának vagy a felperes üzletrésztartó tulajdonjogát, hanem egy korábbi kölcsönszerződésből származó pénzüsszeget követelt. Így érthetetlen, hogy az elsőfokú bíróság miben látta a felperesi nyilatkozat valótlanságát. Az is érthetetlen, hogy miből jutott arra a következtetésre, miszerint a felperes tudata feltételezhetően kiterjedt más személy cselekményeire. A közjegyzői okirat aláírásának időpontjában a Kft.-vel szembeni követelést a bíróság csak első fokon, nem jogerősen ítélte meg. A nyomozati anyagból is megállapíthatóan a hitelkérelem mellékleteként benyújtott főkönyvi kivonat tartalmazta ezt a követelést. Kirívóan súlyos jogszabálysértés, hogy az I. és II. rendű alperes nem tett különbséget a között, ki tette a gyanú alapjául szolgáló nyilatkozatot. Az, hogy a közjegyzői okiratba foglalt egyes nyilatkozatokat ki tette meg, körültekintő, értő olvasással megállapítható lett volna, jogi ismeret nélkül is.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból okszerűen levont következtetéssel, a vonatkozó jogszabályok pontos megjelölésével, többek között a jogellenesség hiányának megállapításával megalapozottan utasította el keresetét. A fellebbezés továbbra sem bizonyít olyan tény, körülményt, amely alappal felvethetné a támadott ítélet hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a jogvita elbírálása szempontjából irányadó tényállást az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, és abból a hatályos jogszabályi rendelkezésekkel történő összevetés útján helyes következtetést levonva hozta meg ítéletét. A felperes a bizonyításra szoruló tényekről tájékoztatást kapott, azt tudomásul vette, nyilatkozatát ennek ismeretében tette meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését ehhez képest semmi nem indokolja. Az a körülmény, hogy a feljelentés alapvetően nem a felperes által tanúsított magatartásokra hivatkozik, és ez végül nem csalás bűncselekményének alapos gyanúját vetette fel és a gyanúsítottak köre bővült, még nem teszi a feljelentés kiegészítés eredményeképpen más bűncselekmény alapos gyanúja miatti nyomozás elrendelést jogellenessé. A nyomozás elrendelése és a gyanúsítás szorosan összefüggnek egymással. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes helyesen következtetett a nyomozás elrendelésekor az alapos gyanú fennállására, amely magában foglalta az arra történő helyes következtetést is, hogy az 50%-os üzletrészt tulajdonló felperes tudomással bírhatott arról, hogy a társaság vagyona per-, teher- és igénymentessége vonatkozásában tett nyilatkozata valótlant állítást tartalmazhatott. Az adott esetben a társaság vagyoni helyzetének romlásáról mint változásról nem tájékoztatták a hitelt igénybe vevő tulajdonosok a takarékszövetkezetet. Sem a felperes, sem a házastársa nem hivatkoztak a büntetőügyben, illetve a jelen peres eljárásban arra a körülményre, miszerint a társasággal szembeni követelést a bíróság csak első fokon, nem jogerősen ítélte meg. Az, hogy a főkönyvi kivonaton a szóban forgó összeg szerepelt, nem menti fel a hitelt igénylőket a nem megfelelő, konkrét formában teljesítendő bejelentési kötelezettség elmaradása jogkövetkezményei alól. Mindezeket erősíti az a tény is, hogy a pénzügyi intézet végül még a hitel folyósítása előtt elállt az ügylettől. Nem életszerű, hogy a felperes a hitelfelvétellel érintett társaság 50%-os üzletrésztartó tulajdonosaként nem tudott a társasággal szemben fennálló követelésről. Amennyiben mégis így volt, a társaság vagyona per-, teher- és igénymentessége vonatkozásában jóhiszeműen, érvényes jognyilatkozatot nem is tehetett volna.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéletábra mindenekelőtt az elsőfokú ítélet relevánsnak nem mondható, illetőleg pontatlan ténymegállapításai helyett a következőket emeli ki:

A 2012. július 18-án kelt 31023/Ü/423/2012/3. számú közjegyzői okiratba foglalt hitelszerződésben a felperes készfizető kezesség vállalása mellett a hitelt felvevő gazdasági társaságban meglévő üzletrészére zálogjogot alapítottak a felek. A felperes zálogkötelezettként az okiratban szavatosságot vállalt a zálogul lekötött üzletrész per-, teher- és igénymentességéért. A Sz-i Rendőrkapitányság által folytatott nyomozás során a nyomozóhatóság és a felperes panaszait elbíráló ügyészség ezt tekintette olyan nyilatkozatnak, amellyel összefüggésben a felperest a Btk. 276. §-ába ütköző és a szerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségének elkövetésével gyanúsították, a nyomozást pedig a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján azzal szüntették meg, hogy a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg a bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem várható eredmény.

Az így megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével az ítéletábra egyetért, jogi indokait azonban a következők szerint eltérően adja meg.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy a rendőrkapitányság a meggyanúsításával és a nyomozásnak a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján történt megszüntetésével, az ügyészség pedig a panaszait elutasító határozatával megsértette a jóhírnevét.

Az ítéletábra azt vizsgálta, hogy az előadott releváns tényállás alapján megállapítható-e a felperes személyhez fűződő jogainak megsértése.

A felperes által megjelölt jóhírnévhez fűződő jog sérelmét a Ptk. 78. § (2) bekezdése szerint különösen az jelenti, ha valaki más személyre vonatkozó, az sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Az érintett személy mikénti megítélésének befolyásolására ugyanakkor valamely tényállítás csak akkor lehet alkalmas, ha a nyilvánosság elé kerül. A felperes tényállításaiból azonban nem vonható le olyan következtetés, hogy ismertté vált volna a gyanúsítás, illetőleg a nyomozás megszüntetésének oka. A postai kézbesítés körülményei a felperesnek ezt a vélekedését nem alapozzák meg.

Nem vitás, hogy a büntetőeljárás általában hátrányokkal jár a gyanúsítottra nézve, a hátrányból azonban nem lehet egyenesen következtetni a személyhez fűződő jogok sérelmére. A személyiségi jogvédelemre csak a személyiséget alkotó lényegi tulajdonságok, ismérvek elleni támadás adhat alapot.

A jelen esetben a felperes személyiségi jogot sértőnek a rendőrkapitányság és az ügyészség jogalkalmazói hibáját, tévedését tekintette. Az elsőfokú bíróság a Btk. 276. §-ában szereplő tényálláshoz képest az alapos gyanút megvalósultnak látta, a kereseti követelés mikénti megítélésénél azonban nincs ennek jelentősége, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítélet ezen kitételeit mellőzi. A rendőrkapitányság és az ügyészség anyagi jogi vagy eljárási szabálysértése a felperes személyhez fűződő joga megsértésének megállapítására csak akkor adhatott volna alapot, ha a jogszabálysértést a felperes személyiségének lényegét alkotó tulajdonság miatt követték volna el. Ilyen tényállítást a felperes maga sem tett, és a per adatai alapján sem vonható le erre következtetés. Ha lett is volna jogalkalmazói hiba, többlettényállás hiányában a téves intézkedés, illetőleg téves döntés nem sértette a felperes személyiségi jogait. Abban az esetben, ha valamely személyiségi jogot védő jogszabály téves alkalmazása vezet rossz döntésre, illetőleg intézkedésre, minden további

nélkül megállapítható a személyiségi jogi jogsértés. Az alapos gyanú közlése és a nyomozás megszüntetésének oka azonban a felperes személyiségi jogára vonatkozó közvetlen jogalkalmazást nem jelentett.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét - eltérő indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a II. rendű alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése alapján a ténylegesen elvégzett jogtanácsosi tevékenységgel arányban álló 10.000 forintban állapította meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. szeptember 8.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Magosi Szilvia s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: